

EL BORINOT

Any II - Núm. 14

28 febrer 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

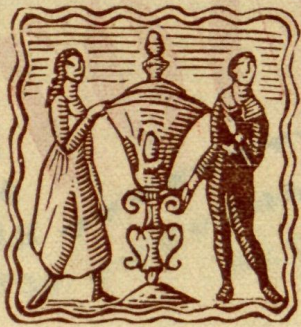
Angels, 22 i 24

BARCELONA



BARCELONA

Molt neta i lleial: heroica i pacientíssima: set, al menys set, vegades immortal.



RAMON SUNYER

JOIER

Corts Catalanes, 643 - BARCELONA



**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*



TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

Treballs de Pelleteria
Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe
Confecció ben feta i a bon preu

Menéndez Pelayo, 123, 1.^a, 1.^a
BARCELONA (G).

CASA ALDEA

*Confecció de Pantalles,
Tapetes, Coixins, etc.*

Models especials de la casa

Comtesa Sobradíel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERN

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

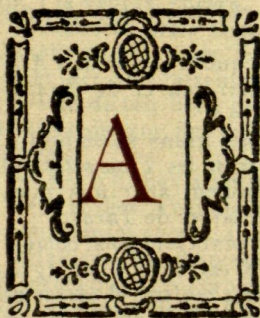
Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Història General



COM HA CANVIAT BARCELONA!



ABANS, el que és a Barcelona, no hi podíeu anar, ara dóna gust; està desconeguda. Quina transformació! Meravella fa que uns quants homes honrats, hagin pogut obrar un canvi tan radical, i tan sorprenent. Glòria, glòria als regidors de Barcelona!

Barcelona, abans tan deixadota, és ara una perla, un pom de flors, un jardinet. Fins la mateixa gent ha canviat com una mitja: la gent ara és ben educada, d'una honradesa a prova de bomba, i d'una paciència a prova de canó de 42. Ara els barcelonins poden dormir tranquils; que cap lladre no intentarà d'assaltar-los la mansió. Qui parla ara de lladres? a on són els lladres?

L'adroguer, el botiguer, el tender, la marmanyera, el propietari de la casa, el procurador, abans sorruts, i malcarats, i exigents, ara semblen de rosa-mel.—Que no li agrada, aquest tall? li donaré aquest altre, més bo i més baratet: que troba el lloguer massa car? vaja; no s'amoïni, li ho rebaixaré. En fi, boca que vols, cor que desitges.

Ara l'escombriaire és polít i diligent, el tramviari va ben afaitat i amb les mans, i sobretot les ungles, netes. Els carrers són talment avingudes, ben empedrats, ben asfaltats, tots no en manca ni un; com en una deliciosa vila encantada de Niça, de Montecarlo, de Deauville, de Chamonix... La pols? ja no es coneix... Ni per un remei no veureu pobres demanant caritat, ni nois trinxeraires que facin el burilla...

Barcelona, ciutat ideal. No temeu, ara; que vingui qui vulgui, no ens haurem d'avergonyir de res. El què poden, uns regidors honrats!

S'han acabat les colles de gitanos que empestifaven els voltants i els carrers de Barcelona; ha desaparegut la vergonya de les barraques.

Misèria dieu? Ja no s'en coneix ni el record. Les pessetes que abans eren destinades a vals de pa, arròs i carn, per als pobres, han estat molt reduïdes, seran suprimides. Així com han estat suprimits els menjadors que hi havia per a mares necessitades; és clar, el menjar havia de llençar-se, malaganyat! perquè a totes les famílies els sobra carn i gallina per a fer bona olla a casa.

L'impost sobre lloguers—tan odiós!—va a ésser abolit; així com van ésser abolides i suspeses les subvencions a entitats culturals; primer, perquè ja no ho han de menester; i, segon, perquè han estat obertes tantes escoles noves, de totes menes, que fan sobrereres aqueixes entitats. En canvi aquests munts de diners que s'estalvien poden ésser esmerçats en la construcció dels set milions de cases barates a la Gran Via Diagonal...

Quina delícia, quina benaurança, quina primavera! Sí, quina primavera: fins en això, fins en el temps s'hi coneix. Brolli de les nostres boques el cant suau i dolç:

*Dulce vecino de la verde selva,
huésped eterno del abril florido,
vital aliento de la madre Venus,
céfiro blando.*

(De tota manera li agraïrem, al *huésped*, que no sigui massa *eterno*; que estariem massa bé).

FLUMELL.



Lorito real.

Sal a verme, sal.

Olé tu gracia.

La vida alegre a Barcelona

La veritable vida alegre a Barcelona es va esvaïnt, ens deia un barceloní que havia estat al ple dels seus temps per allà als anys del 98.

»Aleshores—ens diu—donava goig la vida alegre de Barcelona: podíem no tenir metropolitans, tramvies, autòmibus, ni grans Kursaals, ni Coliseums, ni taxis, ni Dàvids, ni Salas; però teníem coses molt millors.

»Ara la que s'anomena gent de vida alegre és una gent trista, amb maquillatge d'alegria. La gent s'ha oblidat d'allí on és el pot de la confitura, molts no ho han sabut mai.

»Barcelona, la vertadera, la tradicional, la nostra Barcelona ho té tot, i molt exquisit; més que no pas aquestes coses de marques estrangeres i noms pocasoltes.

»La gent del meu temps, que sabíem prendre'ns la vida, creguem que n'estàvem de bé. Ara veureu. Començaré per aquella cosa més dolça, que es diu l'enamorament, que és la porta de la vida de l'home.

»Doncs repareu que començàvem per donar-nos el luxe de tenir un carrer per nosaltres, el carrer dels *Enamorats*. Els nostres festeigs eren deliciosos, discrets, gentils per ofrenar un bon ram teníem, sense comptar la Rambla de les Flors, el carrer de *Ramelleres*; i pels temps de Sant Jordi, teníem el carrer de la *Rosa*; per quan les hores d'amor ens eren propícies fins teníem el carrer de *Petons*. Ah, i no érem pas mesquins, ni teníem unes galanies d'estar per casa, de quatre flors

baratetes; arribat el moment, sabíem anar al carrer de la *Perla*, al de l'*Esmeralda*, al del *Topazi*, i també a la plaça del *Diamant*. I àdhuc per a quan anàvem a contraure el sagrament teníem el carrer de *Flor de Lliri*, que ens donava la flor simbòlica.

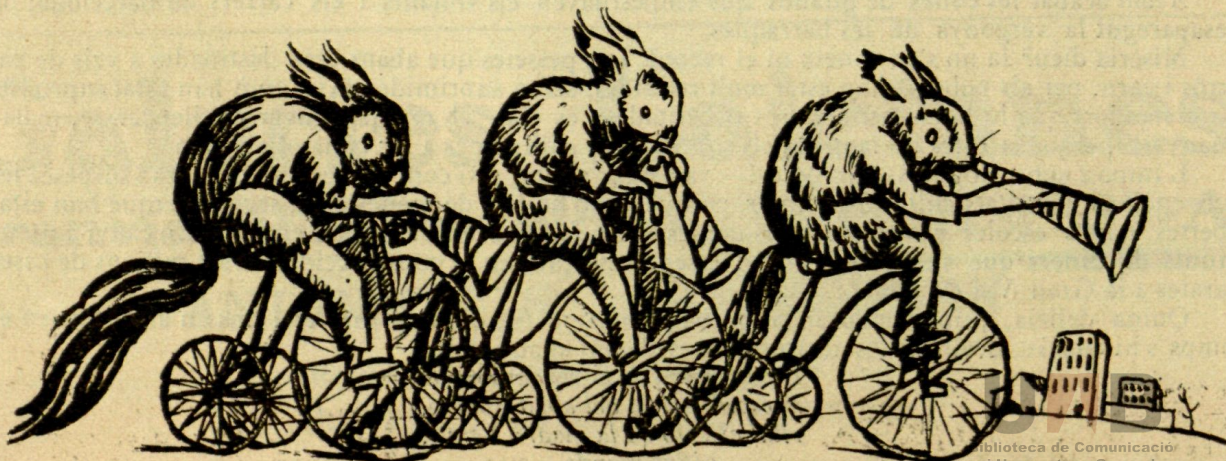
»Una vegada entrats en el matrimoni: que la vida és, més aquietada, i per continuar els nostres idil·lis, esperant hores venidores, perfumant la maternitat, anàvem al carrer de la *Farigola*; teníem el carrer de *Bonaire* per a les esposes decandides; i per dormir els infants, el carrer dels *Ocells*.

»Per fer tabola no res millor que el carrer de l'*Alegria*, i el carrer de *Montalegre*, així com el de *Tantarantana*.

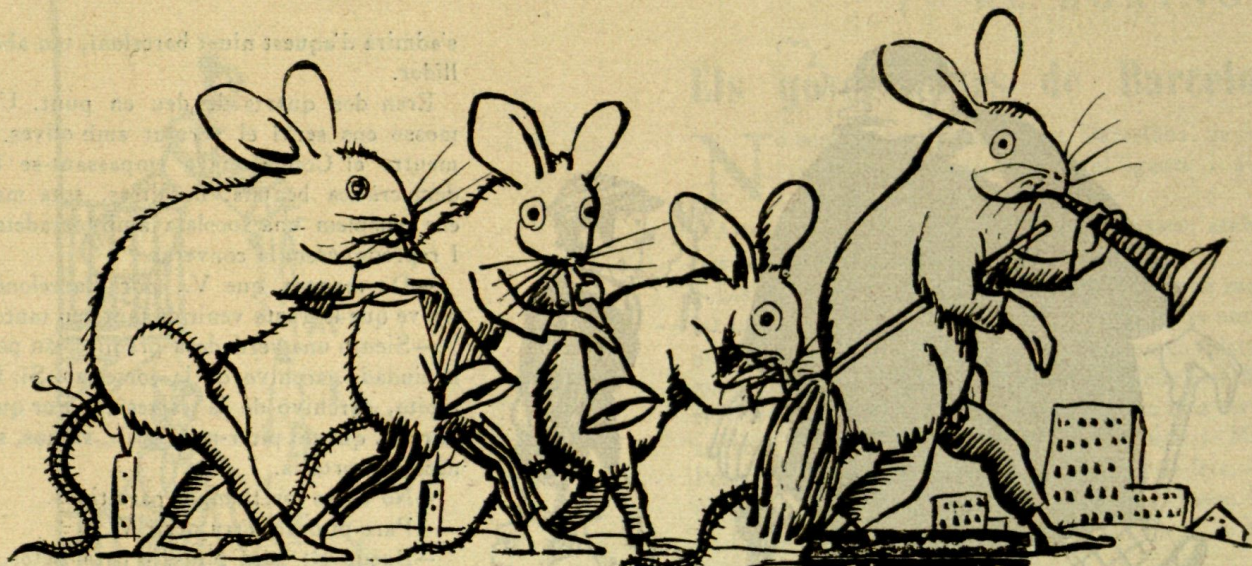
»Podíem donar-nos el to de les grans solemnitats, amb la plaça del *Born*, el carrer de les *Trompetes* i el carrer de la *Victòria*; i fins, si volíem anar una mica més enllà, i fer el peça, teníem el carrer de *Tarascó*.

»Per celebrar bons tecs ens pintàvem sols: començàvem per escollir un bon punt, el carrer de *Vistalegre*, i per tota mena de menjars i gustos teníem: el carrer de la *Llebra*, l'*Hort dels pollastres*, i la plaça del *Peix*, que n'hi havia de totes formes, colors, i mides. Per a certes diades asseyalades i de gresca, comptàvem amb el carrer de les *Freixures*, i l'*Hort d'En Favar*; no cal dir que teníem per a les postres el carrer de la *Fruita*, i que no mancaven els amaniments indispensables, amb els carrers de la *Sal*, la plaça de l'*Oli*, el carrer de l'*Allada*. I també teníem la cosa ben prevista amb el carrer de *Semoleres* per als estòmacs delicats.

»Per al refresc de mitja tarda, a veure si ho endevineu; no hi ha un millor: el carrer de la *Cirera*, i el carrer de



Una colla d'esquirols que no saben anar sols —



Soy el rata primero. Y yo el segundo. Y yo el tercero.

la *Tarongeta*; i escolta, escolta: el carrer del *Fonollar*, i el de la *Menta*.

Un entendriment ens amarava cor endins, escoltant aquestes ventures, i un entusiasme fresc ens feia exclamar:—Tot això és Barcelona?

El nostre company continua:—Deixa'm acabar de dir, i ja veuràs, encara.

«Aleshores eren bons temps i estàvem ben proveïts. De tant de blat com teníem, haguérem de destinar un carrer per amagatzemar-lo, el carrer de *Sitges*; i, com que som de tan bona geia, segons el mateix Cervantes deixa reconegut, fins teníem el carrer de la *Civada*, pels animals.

—Que n'hi havia tants com avui?—fem nosaltres.

—Jo et diré: avui potser se'n veuen més. Però escolta, un momentet encara, i acabo:

»Haviem ben disposat les quatre estacions de l'any, de forma que a l'hivern ens servia a meravella la plaça del *Sol* i el carrer de les *Eures*, on els vellets anaven a rememorar les gestes dels dies llunyans. Per la primavera, ens donàvem un gustàs de no dir amb el carrer de l'*Aurora* i el carrer de *Bonmati*. En ésser l'estiu, a *Canaletes* hi havia bona aigua, i, per a reposar de la fatigues i de la xafogor no res tan

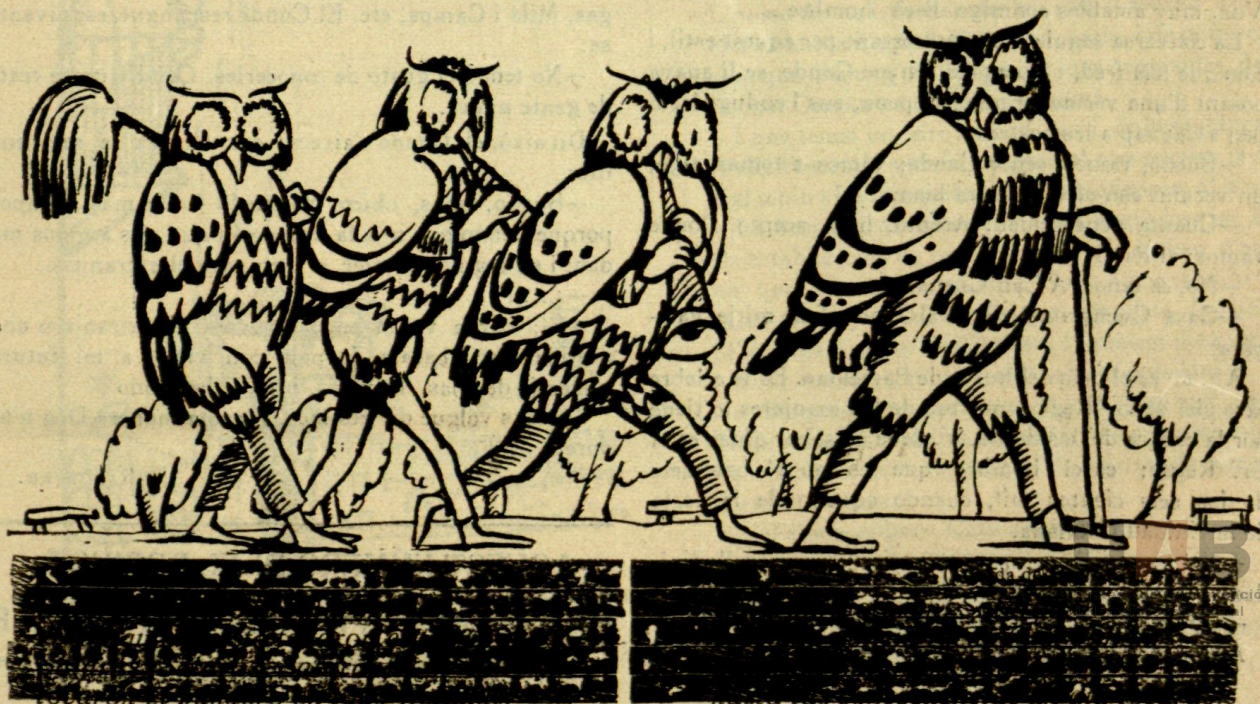
bo com el carrer de la *Ombra*. Què et diré de la tardor? Els esperits refinats, i érem molts, podíem contemplar aquella delícia de color tardorena, daurada, transparent, en l'arbre senyorívol del carrer de l'*Om*; i completàvem el nostre goig, més o menys romàntic, com vulguis, anant a veure el pas del *Cigne*, en el carrer del seu nom.

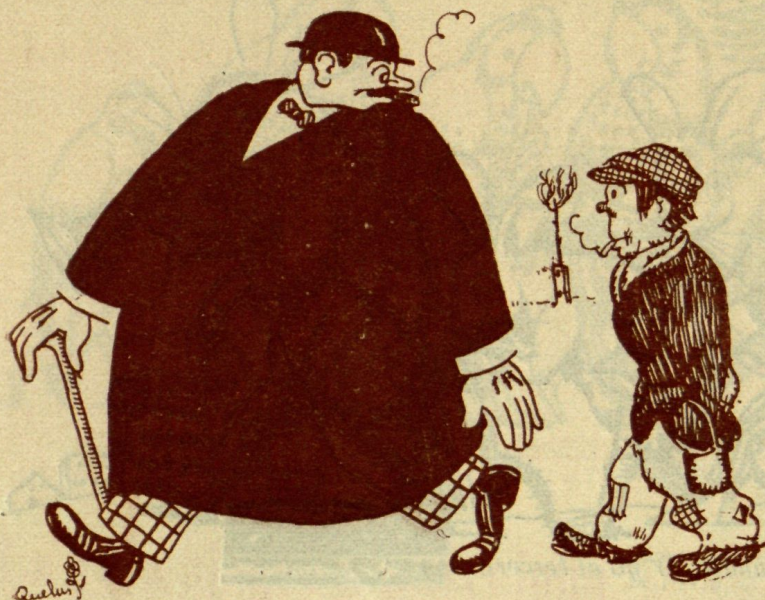
»A la nit dius? Per passar les nits de la millor manera, descansant, i tal com Déu mana, ves si podies triar res tan a punt com el *Dormitori de Sant Francesc*. Tan rebé un hom estava, que els esperits del Cel eren amb nosaltres, tenien carrer propi, el carrer dels *Angels*. I perquè t'acabis de convèncer de si allò era glòria, ací va la violla: el carrer de *Paradis*.»

Una llàgrima ens humiteja els ulls, amb una indefinible sensació no sabem si d'enyorança o de melangia.

El nostre bon amic barceloní barbagrisenc, ens dona un copet a l'espatlla, bo i dient:—«Penseu que no hi ha res perdut, tret d'alguna petita cosa que la ditxosa Reforma ha fet desaparèixer, i algun canvi de nom... Tot està encara per vosaltres; i us la podeu passar molt xalesta si teniu seny, si teniu memòria, si teniu coratge i voluntat.

OREIG.





«UN DISCRETO Y CURIOSO DESEO»

—He cogido dos kilos de colillas, pero no me llega todavía; déme V. una perra gorda!
—Que és que teniu malalts a casa, potser?
—Sí, pero bueno, esos se curan echándoles las cartas.
Lo que yo quiero es para los toros.

Entreviu amb el Conde de Romanones

EL BORINOT és molt amic del Conde de Romanones; i diumenge, en baixar del tren, amb la seva habitual arrogància, cuitem a saludar-lo, i l'agafem tot seguit pel nostre compte.

—Muy buenos días, señor Conde.... No me conoce? Soy el BORINOT.

—Ah sí! caramba, el Borinote; oh, qué gusto. Son Vds. muy amables conmigo. Bien, hombre...

La conversa seguia molt interessant per aquest estil, i com que feia fred, i el nas del senyor Conde se li anava posant d'una vermellor que feia pena, ens l'enduguérem ben aviat cap a les nostres.

—Bueno, vamos, señor Conde: vamos a tomar algo, un vermut con olivas, le irá bien.

—Cuanta generosidad! Acepto, hijo, acepto. Dónde vamos: al Ritz?

—No, ca señor: A Can Cucharitas.

—Casa Cucharitas? digué el Conde, fent mitja gan-yota.

Ah, sí: es el orín del huevo de Barcelona. Es la célebre casa [del señor Regás, que eso de los manjares lo tiene por la cabeza de los dedos. V. debe de saber quien es el Sr. Regás; es el hombre que cocinó el banquete de los seis cientos mil, cuando aquello de la fiesta de la Unidad Catalana.

—Ya! pues valiente murga me dieron con aquella Unidad.... seguida de ceros.

—Oh, bien: ya hablaremos de eso de los ceros.

Arribàrem a can Culleretes, ens asseiérem, el Conde

s'admirà d'aquest niuet barceloní, tan abel·lidor.

Eren dos quarts de deu en punt. Un mosso ens serví el vermut amb olives. I mentre el Conde anava empassant-se la democràtica beguda, nosaltres, sota mà, ens cruspiem una xocolata amb torradeta. I reprenguérem la conversa.

—De manera que V., por Barcelona. Se ve que le gusta venir de tanto en tanto.

—Siento una verdadera predilección por la ciudad, «archivo de la cortesía». Si: lo repito, «archivo de la cortesía». Por que mire V. que no pitar-me a mil... vamos, se necesita cortesía.

—No están los tiempos para tipos.

—Para pitos, querrá decir V.

—Bueno sí: para pitos, o para petos... En fin dejemos eso. Y vayamos al grano. Qué me dice V. de la política?

—Ya no la hay: desapareció para siempre.

—Quería decir de la situación actual.

—De eso, ni una palabra!

El mutisme del Conde Romanones es feu impenetrable. Passàrem ben bé mitja hora, maldant, el convidàrem a fumar i tot, però debades. La única resposta categòrica que

n'aconseguírem fou:

—Lo que es seguro que los hombres de antes no volverán jamás. De mí sé decirle, desde luego, que ya me he cortado para siempre la coleta. Vivo enteramente consagrado a mis negocios; pienso abrir algunos nuevos, el primero será un establecimiento de venta de ollas al por mayor.

—De manera que V....

—Sí. Todo lo viejo está eliminado ya. Comprendo que ha de ser gente nueva quien vaya saliendo a gobernar.

Posada la qüestió, per ell, en aquest punt, demanàrem el seu parer respecte dels senyors Sala, Martínez Vargas, Milá i Camps, etc. El Conde respongué, esquivant-se:

—No tengo el gusto de conocerles. Como que se trata de gente nueva...

Dit això, el Conde s'aixeca, ens allarga la mà, ens diu:

—Bueno, adiós, chico. No puedo hacer más tiempo; porque tengo que ir a la recepción que mis amigos me dan; i en seguida a cojer el tren para el extranjero.

—¿.....?

—Sí: voy a ver si encuentro por el extranjero una partida bien barata de paja con vistas a mi futuro comercio de ollas. Ya verás, hijo, ir haciendo.

I no ens volgué dir res més. De tota manera Déu n'hi doret.

REPÓRTER.

AQUEST NÚMERO D'«EL BORINOT»
HA PASSAT PER LA CENSURA MILITAR

Els governadors de Barcelona

No sempre ha tingut la sort, Barcelona, de comptar amb governadors intel·ligents i dignes com ara.

Altres temps havia tingut uns sabatasses; amb més púes que un erissó i més bosses que un cangur.

Els documents que tenim no ens permeten de remunerar-nos més enllà dels temps dels moros. Molts noms de governadors no consten; entre els més assenyalats dels que consten va haver-hi un tal Abd-el-Melic ben Muley el Murrih, que en fou dues vegades (com més tard, els senyors Suárez Inclán, González Rotwos i Manuel Portela); diu que era murri de noms i de fets, i molt pillastre. N'hi hagué un altre que es deia Husan Prhes el Pel i el Fomen ambd ses Pessetes, llest com una aranya.

En èpoques més recents hi ha hagut exemplars com els senyors Josep Pérez, Joan Rodríguez Antoni Gutiérrez, Pere Sánchez, Esteve García, i molts d'altres d'il·lustres cognoms.

Va haver-hi un tal Fuentes, del qual fou escrit allò: *hay fuentes que manan, hay fuentes que no saben manar*.

Recordem també un tal Miguel Tenorio, que feia anar les dones així a grapadets.

Hi hagué un tal Manzano, asseguren que en la partida de registre li fou equivocat el nom; puix que en realitat era *corcho*.

La cosa més notable de tots ells és el sacrifici pel bé de Barcelona: esmerçant-hi treball, salut i pessetes.

MEMORIALISTA.

Si voleu menjar bé

Si voleu menjar bé, a Barcelona, aneu a les cases de menjar; volem dir que, de vegades, en això que s'anomena pomposament *hotel-restaurant*, us heu d'atipar de miralls, de columnes i de plafons decorats. L'home de nas fi ensuma bé, i va a seure's a la taula ben amanida d'aquells llocs arrezerats, i de noms expressius que són una de les gràcies més exquisides de Barcelona. Cervantes també ho ensumà.

I que tenen un aire de bon jan i de benestança, que revela l'estat de satisfacció general que respira la ciutat: així teniu «La tranquil·litat», «La confiança», «La pansa».

La nostra gent es mostra molt enginyosa en batejar els establiments de boca. Ara de poc acaben d'obrir-ne un que s'anomena «Cap i Cua». Abans ja hi havia «Cân tafaner», la «Font del gat o Marieta de l'ull viu», i l'immortal «Cân Culleretes». I què em dieu del «Canari de la Garriga», i de «Câl afarta pobres»?

—Bé: però, reparava un, jo crec que per l'atracció de forasters convindria un canvi de noms que estés més en harmonia amb l'època, Així jo faria els noms de la següent manera:

Câl afarta pobres: *Casa ahita pobres*.

Canari de la Garriga: *Canario de la Garriga*.

Cap i Cua: *Cabeza y rabo*.

Cân Tafaner: *Casa Entrometido*.

Font del Gat: *Fuente del gato o marión del ojo vivo*.

Cân Culleretes: *Casa Cucharitas*.

EM.

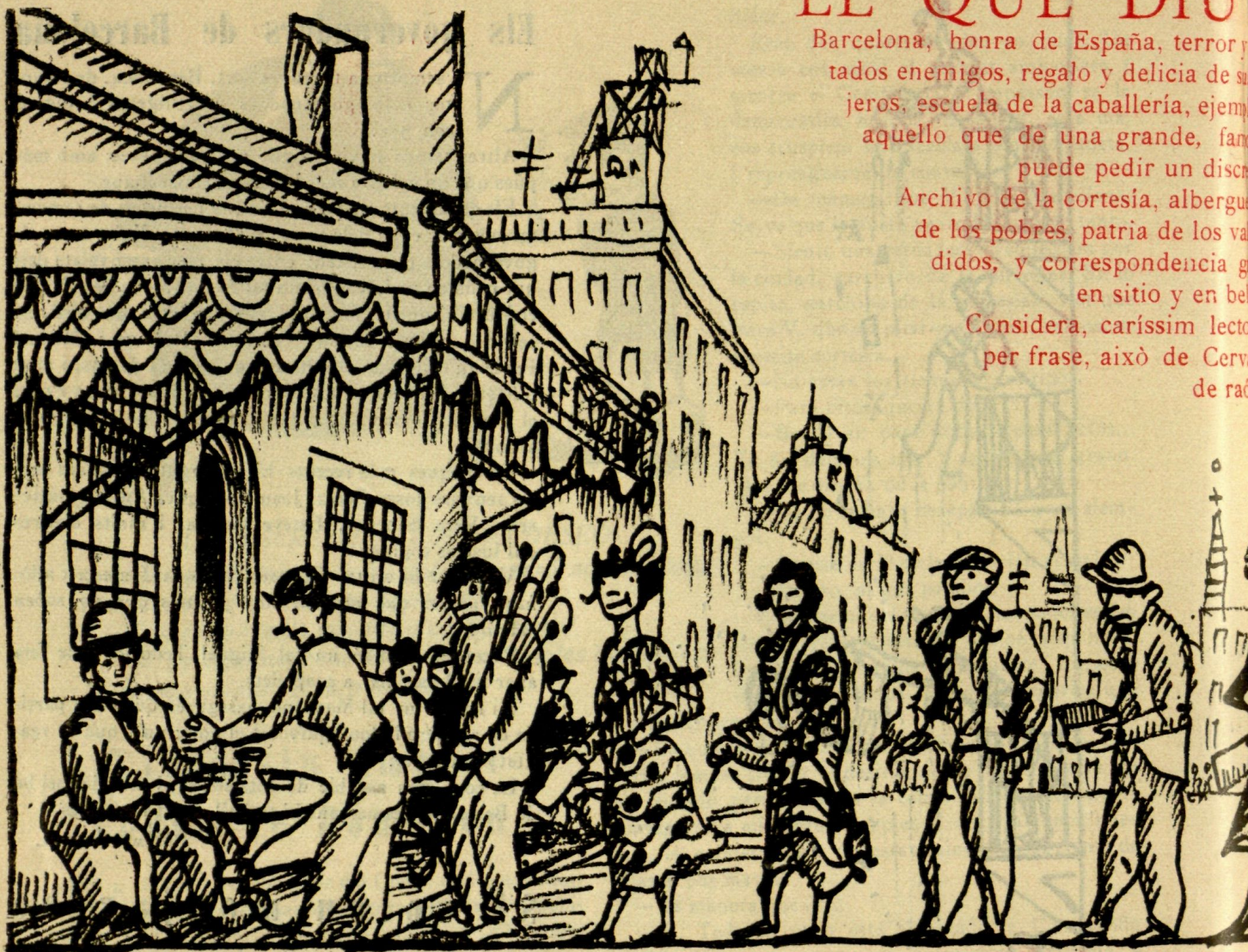


BARCELONA «EJEMPLO DE SATISFACCIÓN»

Amanece el pez desde encima del balcón.

EL QUE DIU

Barcelona, honra de España, terror y
tados enemigos, regalo y delicia de su
jeros, escuela de la caballería, ejemplar
aquello que de una grande, fama
puede pedir un discreto
Archivo de la cortesía, albergue
de los pobres, patria de los valientes
didos, y correspondencia general
en sitio y en bello
Considera, caríssimo lector
per frase, això de Cervantes
de raó



Un palillo, señor?

Un buen bastón.

Una limosnita,
hermano.

Quiere un
encendedor?

Bonito
perro.

Papel de En mis
fumar. la fel

BARCELONA "REGALO Y DE

Les set plagues de Barcelona

EGIPTÉ VA patir les set plagues; Barcelona, també. Ara Egipte està de moda amb motiu de la mòmia del faraó TutíAnk-Amen. Barcelona està de moda amb motiu de la glòria de l'enorme Ajuntament. Anem.

Anem a veure quines són les set plagues de Barcelona. En un número com aquest no poden deixar d'ésser ressenyades, donat l'interès que han de tenir pel curios llegidor.

EI COLERA.—El còlera va fer estralls a la nostra amada ciutat. La gent es moria que era una consciència. En aquell temps, a manca de poder donar la culpa al Govern—perquè, segons diuen, ho feia molt malament, però no ho deixava dir—donaren la culpa al clero, d'haver dut el còlera a Barcelona. La raó era aquesta: a causa de la llei de desamortització, els clergues s'havien anant empobrint, i ja estaven que quasi s'havien de rosegar els colzes, per menjar. Aleshores van dir: manera de fer diners? aboquem el còlera! Van haver-hi molts enterraments i ells es van fer la barba d'or. Així ens ho assegura un savi lliurepensador que hi era. Però al capdavant, la ciutat va triomfar.

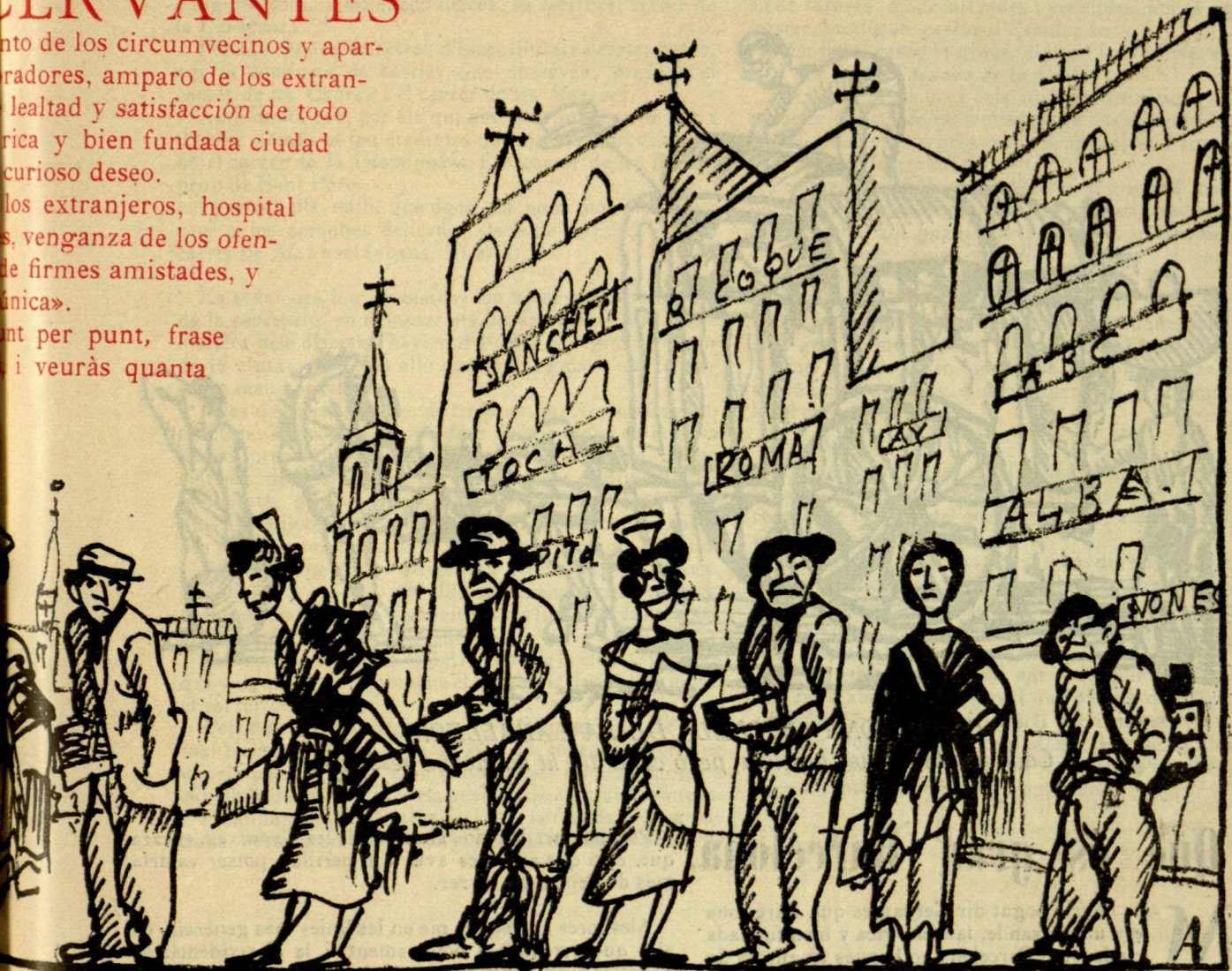
LERROUX.—Veient que Barcelona amb el còlera no s'aterrava, el diable va fer venir Lerroux. En passaren de seques i de verdes. Amb el pretext dels quatre ximplers de catalanistes (una colla de guillats!) posà Barcelona que ni una manigua. El Govern res no podia contra ell. I encara alguns nyèbits diuen que el Govern, precisament, ens l'havia facturat: infeliços!... La sort que, després d'haver-se arborat Barcelona pels quatre costats, després de la gloriosa i cultíssima setmana tràgica, En Lerroux de mica en mica es va anar repensant, va convertir-se en mansoi anyell: i fins els bisbes, cosa rara i extraordinària, el beneïren. La ciutat tornava a triomfar.

BOMBES.—Les bombes de Barcelona! Oh! quin mal mot, i quina plaga! Que per ventura els devia semblar massa puixant, Barcelona, que la sembraren de bombes, com qui sembra sal? La bomba de la Rambla de las Flors, la bomba del carrer de la Boqueria, la bomba del Paralelo... La ciutat estava consternada; però el Govern de Madrid, encara més: estava consternadíssim, preocupadíssim, plorava, a llàgrima viva, llàgrimes de sang. Pobreta Barcelona—s'exclamaven—: la nostra estimada Barcelona!

ento de los circumvecinos y apar-
radores, amparo de los extran-
lealtad y satisfacción de todo
rica y bien fundada ciudad
curioso deseo.

los extranjeros, hospital
s, venganza de los ofen-
de firmes amistades, y
ánica».

nt per punt, frase
i veuràs quanta



IA DE SUS MORADORES..

Boquillas, buenas Tome V. un billete: Lindas Quiere V. Anillos de goma, Le digo la Caballero
y baratas. quiero hacerle rico. sortijas. la suerte? para los paraguas buenaventura? limpio?

Fins que un dia, un vent treu un altre vent, la plaga s'esvai. De bell nou la ciutat triomfava.

VAGUES.—Ben just alliberada d'una, començava una altra plaga. Vingueren les vagues. Hi havia tant de diner que la gent no estava per treballar: això és tot. Així no fou una calamitat, fou un bé, era un descans per plèthora de vida, com és ara. Quatre caps calents, i qui sap amb quins fins!, se les enfilaren que si allò era deixadesa, manca d'habilitat potser una complaença, si era provocat directament pels Governos de Madrid. Ximpleries. Tot va passar; i veieu ara? esplèndid, bé com mai.

UN MICROBI NAFRAT.—Una bestiola terrible, molt pitjor que el microbi del cólera, del tifus, de la grip. Com si aquests microbis no haguessin assotat prou Barcelona, vingué aquest altre, tan dolent, que a més a més de microbi és nafrat. Sembla que ens el va dur—i encara dura, malvinatge!—una mona natural, d'uns gitanos que es varen introduir per aquí amb una murga nova.

Se l'ha de treure, se l'ha de carregar!—deia, diu la gent. Sí, però se l'ha quedat, encara, Barcelona.

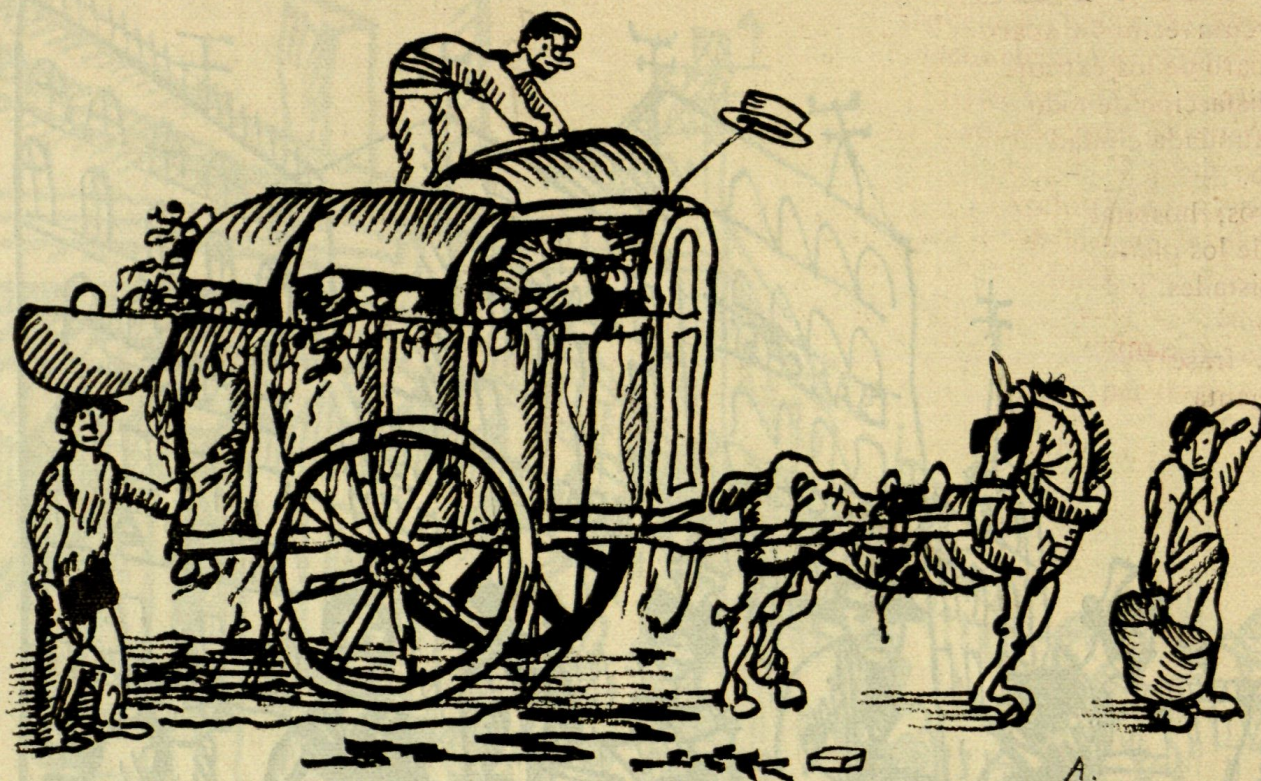
LA SOPA.—Terrible palga permanent a la Ciutat Comtal. La sopa com vostés saben és «allò» que reben certs diaris (no cal dir, *independientes*) per a dur tal o qual campanya de certa mena, o perquè en determinat assumpte facin mutis, o perquè... més val no enfilarnos si ens volem estalviar de sentir unes fetors que ni les clavegueres... Que se'n han arribat a repartir, de perols de sopa, per dignitat i per *independència*!

HOMES HONRATS.—Plaga que a última hora s'ha reproduït d'una manera virulentíssima. Quan hom parla de fred, és que fa fred; quan hom parla de calor és que fa calor; quan hom parla d'honradesa és que... sí, senyors, quan una dona diu que és honrada, apreteu a córrer!

Heus-aquí les plagues de Barcelona. Les grans plagues: de les petites ja no en parlem, n'hi ha una a cada cap de carrer.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Malgrat tot, Barcelona viu; de totes les plagues se'n surt bé. Per això un dels seus títols és el de *al menos set vegades immortal*. S'ho té ben merescut.



BARCELONA «ESCUELA DE LA CABALLERIA»
Cada dia hi ha més brutícia, però cada dia hi ha menys pessetes

Que és gran Barcelona!

MAL hauria pogut dir Cervantes que Barcelona era una «grande, famosa, rica y bien fundada ciudad», si Barcelona no hagués tingut, ja de temps, disposada i previnguda la seva situació i la seva economia per tot allò que en els usos de la vida d'un poble és fonamental.

El seu sentit era just i ponderat; per a cada cosa tenia el seu organ, la seva funció, la seva destinació. En poques ratlles pot ésser condensada, i en forma categòrica i ben precisa, que no deixi lloc a dubtes, la demostració del què acabem de dir.

Donguem un tomet pels seus carrers i places, i a seguit veurem el com i el què d'aquestes i d'altres prerrogatives que el manco li atribueix, i que nosaltres li sabem reconèixer, gràcies a Déu.

Podríem començar, si us plau, pel mateix carrer de Cervantes, com a prova que Barcelona sap ésser agrai i ben educada. I és curiós que aquest carrer es diu i fa baixada; ho devem fer perquè els devia ésser més fàcil).

Després, també tenim dedicacions tan justes com el carrer del Cid (el famós Cid Rodrigo Díaz del Vivar), carrer ben típic i característic.

Trobarem alguna estrambotiguesa, com és ara el carrer de Perot lo lladre, no cal fer-ne molt de cas; les ciutats solen tenir els seus rampells, en aquesta matèria. Entre altres recordem, per exemple, de Salamanca (en alguns llocs Salasobra) el carrer de Raspagatos; de València, el carrer de Cagalahraga; de Madrid, el carrer del Cuerno, el de Enhoramalavayas.

Podríem esmentar així mateix el carrer de l'Alba, que no pot estar més ben emplaçat: entra pel carrer de l'Assalt, i surt per Trentaclaus, que és la única sortida possible que té.

Trobarem, encara, els carrers de Groc i Vermell, colors de la bandera nacional.

Podríem arribar-nos al carrer de les Caputxes, encara que, com que avui per avui és perillós, potser valdria més de deixar-ho córrer.

Aleshores entrem de ple en les línies més generals, en allò que acredita el bon esment, i la clarividència de Barcelona, en tenir disposada la seva estructuració de guisa que mai hom no pugui acusar-la d'imprevista.

Barcelona sabia perfectament, i ho tingué molt en compte, que en tots temps hi ha genteta; que en els camps de blat es fa cogula; que entre les bones faveres es fan els flares que en els bells prats i jardins també creixen les ortigues. Doncs:

Pels qui fan el mona, volent imitar els gestos i els actes de les persones de debò, posà el carrer del Mico.

Pels qui fan el ximble, presumits i vanitosos, buits de dintre, donà el carrer dels Gegants.

Pels qui no són com han d'ésser, i que aquest vici ja els ve de naixença, disposà el carrer de Malcuinat.

Pels qui diuen avui aquí i demà allí, i que volten de de cara al sol que escalfa més, obrí el carrer de la Figuereta.

Pels obrers que diuen: «No us apureu, ací ens teniu a nosaltres» establí el carrer de l'Esquirol.

I pels qui tenen una pell gruixuda, més que l'hipopòtam, més que l'elefant, trobà el mot exacte; carrer de la Barra de ferro.

La mateixa ciutat, amb el noble daler que mai no es confonguessin les espècies, assenyala determinats indrets per tenir-hi, com en una mena d'exil o confinament, certs tipus que no convé que estiguin barrejats amb les altres persones. Així:

Pels que s'arrastren continuament en terra, com a bestioles llefiscoses, estatuí el carrer del Cuc.

Per aquells que són notòriament uns caps d'estopa, i que la volen abillar amb guarniments d'altri, marcà el carrer dels Ases.

Pels qui, a semblança dels anteriors, es donen fums d'alguna cosa, i no saben de res, va escriure: carrer de la *Carabassa*.

Per aquells que mereixen d'ésser lliurats a certes penes, per la conducta de bèsties que observen, preparà el carrer de les *Cabres* i el carrer de les *Mosques*.

Amb molta raó, per als qui amb llur manera de dir i d'obrar només es fan creditors que al menyspreu, assignà el carrer de la *Claveguera* i el carrer de les *Basses* prop de Sant Pere.

I per aquells, en fi, que duen un nom que repugna i que a les persones delicades els fa de mal dir, bastí el carrer de *Mal nom* (abans, *Tifella*).

La seva cura fou exquisida, fou verament el summum de la percepció, en disposar els departaments que d'una manera més directa, havien d'afectar el règim i govern de la ciutat. Aquí feu allò que es diu gala d'un refinament insu perable.

A les difentes gammes de traïdors, malversadors, destructors, bergants i afrontadors de la ciutat i de la seva honra, preveí, tocant a la Plaça de Sant Jaume, tot un sistema de distribució de blasmes, de puniments, de penalitats, grau per grau, que molt tindrien a aprendre-hi els inventors i àrbitres de coses tan ben treballades i reglamentades com el fútbol per exemple. Veiam:

Per als homes poc diligents i deixats, per al badoes, que diríem, i que amb llur negligència causen dany, assignà el que podríem anomenar els llims, ço és assaber: el carrer de la *Falla*.

Per als qui es venen el patrimoni de la ciutat, per més qui vulguin donar entenent el contrari, llençà l'estigma: el carrer dels *Jueus*.

Per aquells qui cometen fort delictes d'injúria i de mal tracte, el carrer de la *Bòria*. Es conegut el crit de «bòria avall!» a què eren condemnats els malfactors, a cavall de un ruc, mentre els avergassaven. nua l'esquena.

Quan la pena s'ho val més, i que la feta és més gruixuda, destinà un lloc d'atonyinament també més conside-

rable; el que és que, per no ferir les orelles de les generacions futures, modernitzades i sensibles, aplicà un eufemisme, en digué: carrer d'*Espolsa sacs*.

Més: per a casos ja greus, el destí inexorable: el presi-ri. I per tal la *Baixada de la Presó*.

I arribem ja als llocs dels suplicis definitius, si volem crudels. (Ens hem de fer càrrec de l'esperit de l'època!). Per als delictes més grossos, la pena capital. I aquí encara amb la deguda graduació:

Per als forts delinqüents que en el fons del fons, hom podia veure quelcom de diguem-ne grandesa, coratje, o el que sigui, que pugui merèixer una mica de consideració, assenyala, amb cert aire solemne, el carrer de *Cremat Gran*.

En canvi per aquells innobles i mala sang, que sols tenen de gran els fets i l'esperit de delinqüència, deixà, amb gest de menyspreu, el carrer de *Cremat, Xic*.

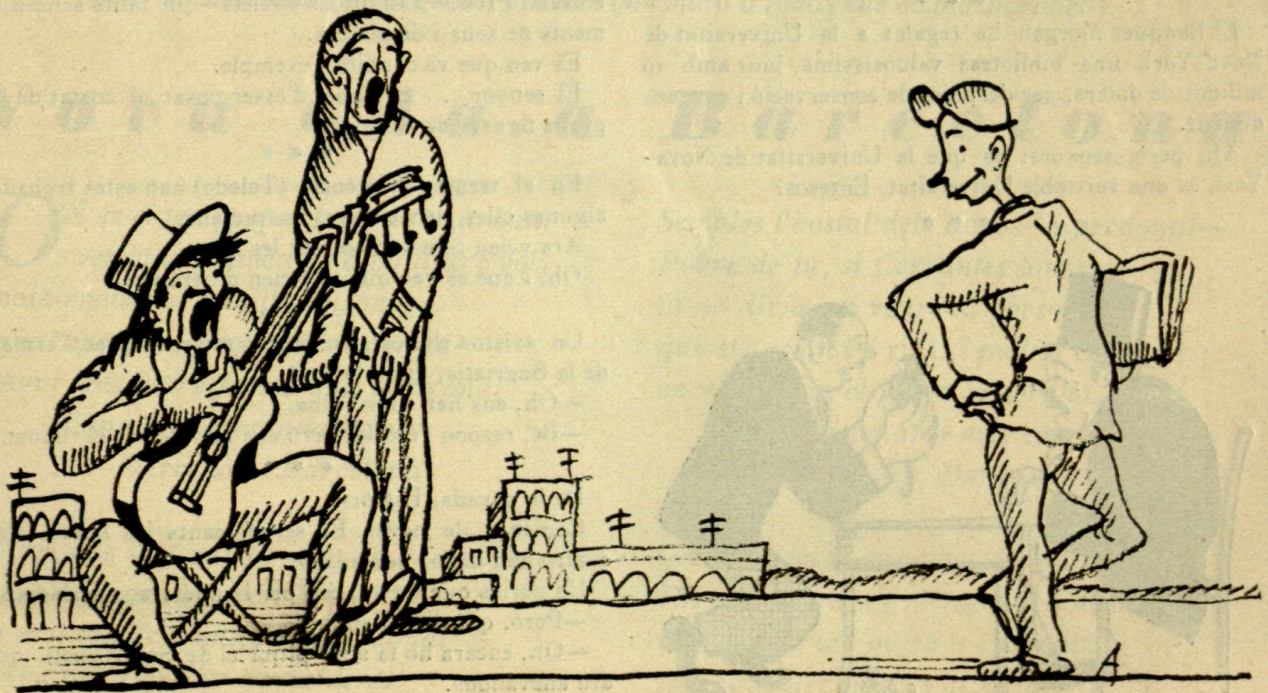
I un mot definitiu, sentència d'eterna execració; per als infames traïdors, el suplici sense fi, la última paraula: el carrer de l'*Infern*.

No voldríem deixar els llegidors amb un mal regust a la boca, ni amb fantasmes de visions horribles com els cercles de l'*Infern* del poeta Dant. Per acabar enduguem-nos la nota còmica.

Barcelona també ens deixà, en duradores formes de pedra, testimonis de la seva joiosa bonhomia, i del seu humor. Recordem-ne sols un, d'aquests testimonis; un de gran comèdia, volem dir que és més que un carrer, una plaça: la plaça de les *Olles*.

En aquesta plaça, si no anem desguittarrats, l'Ajuntament d'abans va posar-hi una oficina de cobraments: impost sobre lloguers (ai!). I havíem sentit a dir que, fent-los molta por el nom d'*olles*, alguns regidors dels d'ara tractaven de traslladar la oficina a un altre indret més vistent, i menys comprometedor.

M. I. X.



QUE SABEM NOSALTRES, DE L'ALEGRIA!

Viva la alegria, ay!
del buen vivir, ay, ay!
Anda salaero, ay! ay! ay!

Tengo un puñal, ay!
Olè, que me parte, ay! ay!
el corazón, ay, ay, ay!

Que tristres tras!...

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General



SETS I VUITS

Que poden ésser publicades les «cartes» dels difunts?
—Heus aquí una qüestió que s'ha posat aquests dies a París, i que el degà de la Facultat de Dret d'aquella Universitat resol dient que les «cartes» dels morts, només que als morts pertanyen, i que sols ells poden disposar-ne.

Oh si certes «cartes» poguessin ésser fetes passar per «cartes» pertanyents a morts!

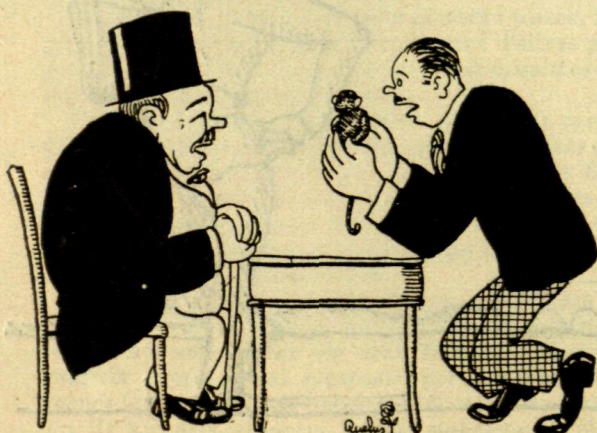
Una altra abdicació. De qui, de qui?..

De l'emperador de Klu-Klux-Klan. I que ha estat ben barateta: total ha costat 20,000 dòlars. Veieu si s'ha acontentat amb poc, l'emperador, es veu que no sols s'abaixen les subsistències, s'abaixa tot: fins les abdicacions.

Lector: ¿què esperes a subscriure't a El Borinot?

El Banquer Morgan ha regalat a la Universitat de Nova-York una biblioteca valuosíssima, junt amb 30 milions de dòlars, per despeses de conservació i engrandiment.

Ah, però, senyors: és que la Universitat de Nova-York és una veritable Universitat. Entesos?



BARCELONA «EJEMPLO DE LEALTAD»

—Zeñorito; casi regalada: mire que linda mona: cójala V.

—Jo no n'agafó, de mones: això, a qui correspongui.

Recorda't, estimat lector que aquest dijous, dia 28, és dijous gras.

I tingues paciència: recorda't que no es pot matar tot el que és gras.

El general Obregon, al davant de les seves tropes, entra a Guadalajara. Afusellament de tres coronels.

Com, com!... Sí, senyors: a Mèxic.

Adquiriu EL BORINOT de dijous vinent, que serà molt salat;

A Washington ha estat enterrat el cadàver de l'ex-president de la República Nordamericana, senyor Wilson. En la sumptuosa cripta ha estat reservat un lloc buit per al dia que desgraciadament....

Els regidors de Aldea Nueva han estat processats per falsat de documents públics.

I això que són els regidors honrats!... Quina manera de fer comprometre els companys!

Prespectives del decret d'administració local la publicació del qual està anunciada per abans del dia 25. Una dona salta a damunt la taula de la cuina, després salta en terra, torna a saltar a damunt la taula, i així successivament.

Diu-li el marit:—Què fas, Treseta?

Respon la dona:—M'assajo a votar.

Els soviets han destituït la dona de Trotsky dels càrrecs que tenia, que eren: direcció dels museus de Moscou, i direcció del servei d'informacions per al turisme a Rússia. Prou!—han dit els soviets—què tants acumulaments de sous i de càrrecs.

Es veu que va cundint l'exemple.

El senyor és digne d'ésser posat al costat de les grans figures de Rússia.

En el terme d'Herència (Toledo) han estat trobades algunes olles plenes de restes humans.

Ara veieu com van sortint les olles.

Oh, i que es veu que ja vénen d'herència.

Un «xisto» clerical: Un capellà mira, esverat, l'armari de la Sagristia, diu a l'escolà.

—Oh, ens han pres l'alba.

—Bé, respon l'escolà; però ens han deixat el ruquet.

De la nevada. Històric.

Comença de nevar. El sereno canta les hores: «las cuatro han dado, *neviendo*».

Un curiós que treu el cap per la finestra, s'exclama:

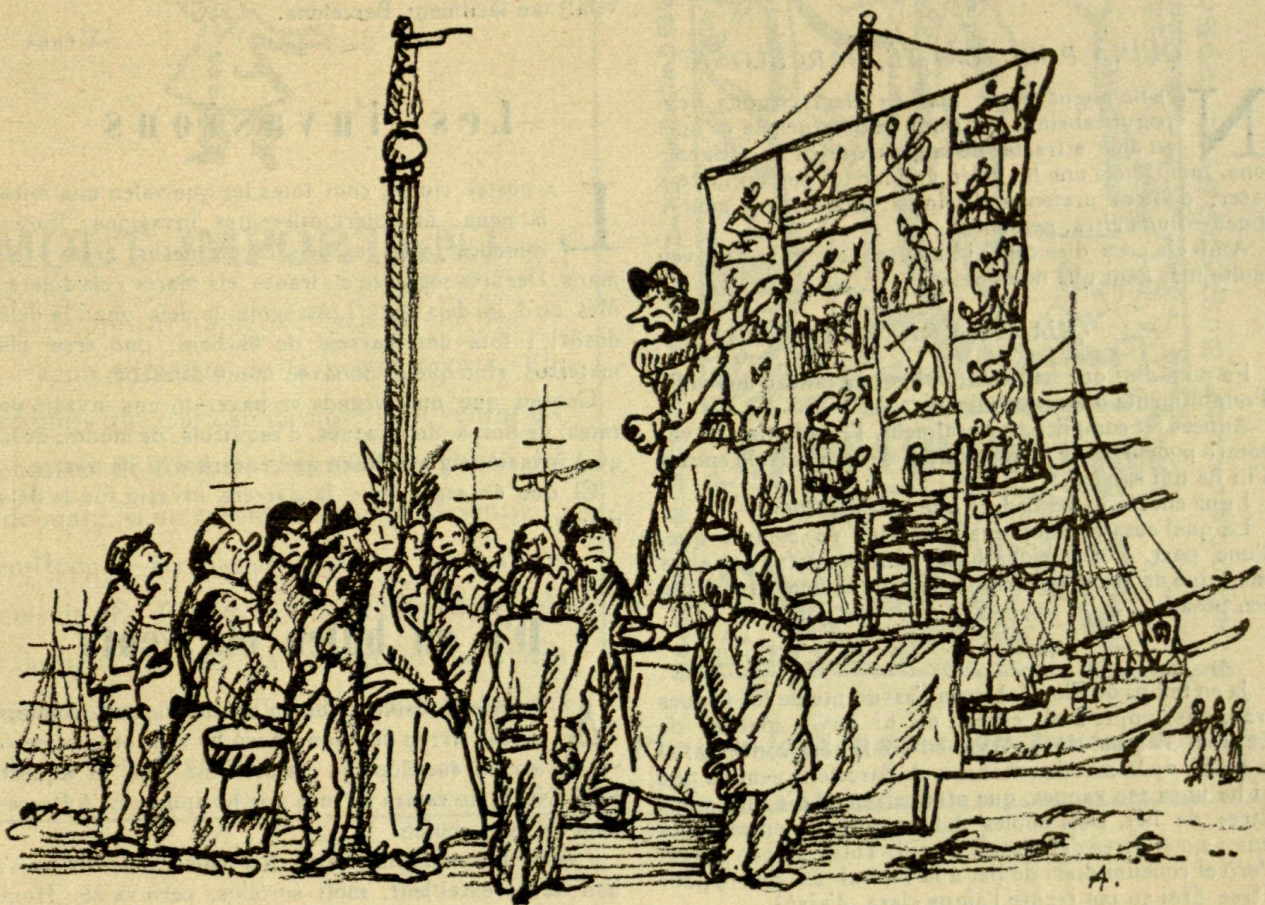
—Però, què dieu Nandu!

—Oh, encara ho fa anar pitjor el de San Agustí, que diu «nevando».

A Madrid ha nevat... i a Barcelona, també. Ara va tal com ha d'anar!

I, doncs, què! Bé s'hi ha de conèixer, amb el senyor Sala.

BARCELONA «TERROR Y ESPANTO DE LOS CIRCUNVECINOS Y APARTADOS ENEMIGOS»



—Aquí verán, señores, el gran Pernalet que mató a todos sus contemporaneos.

Nova oda a Barcelona

ON és el temps que feies de matrona,
vestida ricament, i amb lliure vol;
noia encisera, pubilla bufona,
que t'envejava fins la llum del sol?
Avui tens l'aire fosc d'una minyona,
d'una minyona qualsevol:
Barcelona, Barcelona.

Arreu se sent parlar com de minyona;
xufles i cacauets van a desdî,
i moltes olles juntes fent rodona.
Ara veieu qui ho havia de dî!
A cada pas un neula t'estalona,
de tarda i nit, de bell mati:
Barcelona, Barcelona,

Sembles l'hostal dels lloros—i perdona!—
Pobre de tu, si Cervantes tornés:
ja no diria, en veure ta persona,
que ets grande i rica, i moltes coses més:
en veure com et penja la corona,
i el fang fet amo dels carrès:
Barcelona, Barcelona!

On és el temps que feies de matrona?
Els esparvers se't mengen el Casal:
els ratolins se't pugen a l'espona;
tens un saler nafrat al setial.
Noia encisera, pubilla bufona,
ja t'han guarnit bon Carnaval:
Barcelona, Barcelona!

VERDAGUER EN B.

Estadístiques rares

QUINA POBLACIÓ TÉ, BARCELONA?

No s'ha pogut posar mai en clar. Segons hem pogut esbrinar, el punt de divergència és que, en anar a tractar de la gent que hi ha a Barcelona, mentre els uns ho volen amidar tot per un mateix raser, d'altres pretenen distingir: una cosa es gent—diuen—i una altra, persones.

Amb els pocs dies que hi ha el senyor Sala, es veu molta més gent que no es veia.

QUANTS ARRENÇA CAIXALS?

Fa pocs dies que han estat obligats a tancar una colla d'establiments d'arrenca caixals.

Aquest fet complica, naturalment, l'estadística. Avui només podem dir, a raig, que d'arrenca caixals encara n'hi ha qui sap los.

I que encara hi ha badocs que se'ls escolten.

La qual cosa és comprensible tenint en compte que, d'una part, a Barcelona hi ha gent per tot; i per altra part, que de vegades l'arrenca caixals té una vitrina tan ben posada...

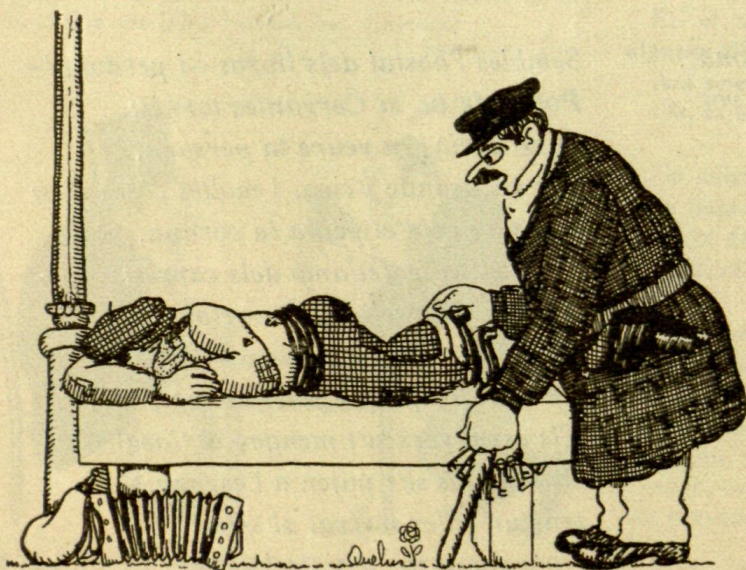
LES VAQUES.

Ja en temps de Floridablanca l'assumpte de les vaques era un assumpte molt espès, no hi havia manera de treure'n l'aigua clara. Avui en dia la cosa continua, si fa no fa, de la mateixa manera. A Barcelona sembla que hi ha unes 350 vaques, que produeixen, al dia, uns 7,000 litres de llet. Dels pobles del voltant vénen cada dia uns 22,000 litres del mateix líquid. Total 29,000 litres. Però el consum diari de llet a la capital és de 193,801 litres. Qui en pot treure l'aigua clara, d'això?

—Home, ningú; perquè un pic posada, l'aigua clara a la llet, no hi ha manera de treure-la.

EL FUNDADOR DE BARCELONA

Després de moltes discussions la opinió dels intel·ligents torna a inclinar-se a creure que el fundador de



PORTANT LA LLIÇÓ APRESA

—Ei! a dormir a una altra banda.

—Como! no estoy en Barcelona; y no es Barcelona «hospicio de los pobres»?

Barcelona fou Amilcar Barca. La raó es de pes; diu: sols així s'explica que es deixés embarcar (i amb una vela!) tan fàcilment Barcelona.

XIFRES

Les invasions

La nostra ciutat, com totes les que valen una mica la pena, ha sofert diferents invasions. Varen començar amb les dels cartaginesos, grecs i romans. Després seguiren els francs, els marcs i els dòlars. Més tard la dels gots i ostrogots, la dels uns i la dels dosos; i tota una barreja de bàrbars, que eren els mateixos, sinó que es donaven noms diferents.

Conten que una vegada va haver-hi una invasió de rates, de lloros, de cacatues, d'esquirols, de mones; de la qual invasió, alguns diuen que encara n'hi ha rastre.

El que és segur que la darrera invasió fou la dels moros.

H.

D'a on bufen els vents

A Barcelona els vents bufen de moltes ban, comdes a tot arreu del món. Això ho sap tothom; però en la enciclopèdia barcelonina que és aquest BORINOT, no estarà de més que ho apuntem. A Barcelona els vents bufen:

1.—De Tramuntana, baixa del Nord, dels Pirineus: bon vent, excel·lent, molt sorollós, però và bé. Hom atribuïa abans, a la seva influència benefactora la fecunditat de les dones barcelonines.

2.—De Gargal, conegut també amb el nom de *buidasacs*; és evident que no és tan bo.

3.—Garbí o llebeig, que ve de la part de baix, de la banda d'Àfrica, i que en aquests temps és el que sol dominar: no és bo, és massa torrat.

4.—El Xaloc, altrament dit «vent de fora», que com a tal foraster que és, té les seves bromes pesades.

5.—Mestral, també anomenat sagarrenc, molt conegut a Tarragona, i pel cantó de Reus, i de Valls; baixa de dalt també, i, esbogerradot i tot, és força simpàtic.

9.—Llevant, que diuen que porta «pluja al davant» i com que val més pluja que no pas mal ventot o pedregada, beneït sigui el Llevant.

7.—De Ponent, ja ho diu la dita...

ASTER.

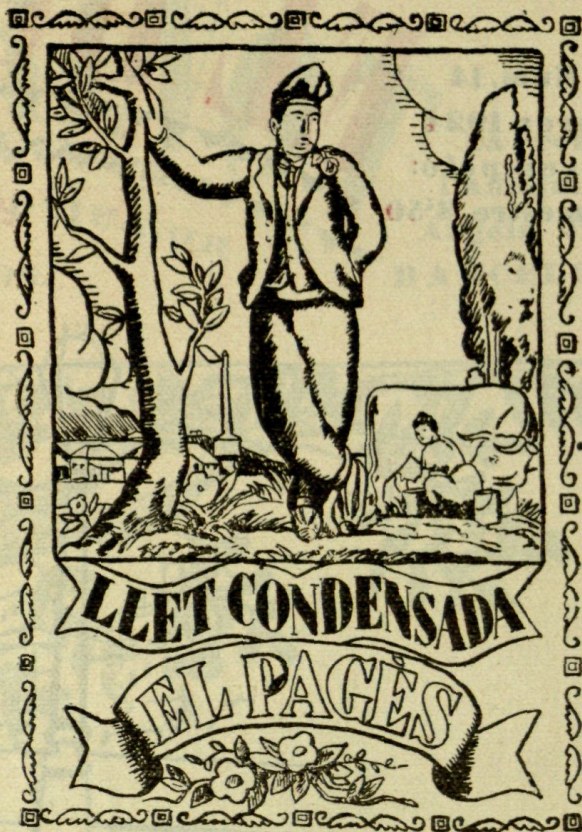
NOTA: Per no desmerèixer, al costat de les artístiques, no havem posat notes gràfiques de bel·leses naturals de Barcelona.



MOLT IMPORTANT

Amb el present número especial comença el segon trimestre de la nostra revista. Els subscriptors que d'ara en davant vagin venint els començarem de comptar el trimestre a partir del mes de març, si no rebem ordre en altre sentit.

Hem pogut arreplegar algunes col·leccions senceres de «EL BORINOT», que podrem servir als qui desitgin posseir la col·lecció completa d'aquesta revista, la millor fins a la data (segons diuen les persones enteses).



Proveu-la i no en gastareu d'altra.

LLIBRERIA ITALIANA

SEDE CENTRALE:

Rambla Catalunya, 125 - Telèfon 850-G.

BARCELONA

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

EL BORINOT

Any II - Núm. 14

28 febrer 1924

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp.^a a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA



BARCELONA, «EN SITIO Y EN BELLEZA ÚNICA».

La Granvia làctea, o les febres de Barcelona.

UAB
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General